

عنوان مقاله:

پیری و جوانی در شاهنامه فردوسی

محل انتشار:

فصلنامه شیرین و شکر، دوره 1، شماره 2 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسنده:

شکوفه آجودانی - کارشناسی ارشد، گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه آزاد واحد اراک

خلاصه مقاله:

پیری و جوانی از جمله مفاهیم دارای اهمیت در فرهنگ و ادبیات هر قومی بوده و مطالب فراوانی در مورد آن ها نگاشته شده است. در شاهنامه نیز شخصیت پردازی در ارتباط با جوانان و پیران و ویژگی های شخصیتی آن ها به خوبی قابل مشاهده است. تحقیق حاضر که با روش توصیفی-تحلیلی و با استفاده از منابع کتاب خانه ای انجام گرفته به دیدگاه فردوسی نسبت به شخصیت های مثبت و منفی، اعم از پیر و جوان در شاهنامه و تغییر و یا عدم تغییر این دیدگاه و ایستایی یا پویایی شخصیت های مثبت و منفی در شاهنامه پرداخته است. بر اساس نتایج تحقیق دیدگاه فردوسی نسبت به شخصیت های داستان اعم از پیر و جوان ثابت نیست و در طول داستان تغییر می کند. شخصیت هایی که به دلیل ابعاد مثبت و منفی، باورپذیرتر و جذاب ترند. به طور کلی می توان گفت که فردوسی ویژگی هایی هم چون میهن دوستی، دلاوری و بزرگی را بیشتر به جوانان نسبت می دهد و از سوی دیگر ویژگی هایی هم چون دانایی و خردمندی را بیشتر به پیران نسبت داده است.

کلمات کلیدی:

شاهنامه، فردوسی، پیری، جوانی، شخصیت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1492424>

